

4. szám.
Máj. 25-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-
hivatal : Pest egyetem - utca 4-dik szám.**

IX. kötet.

A REICHSRATH.

Cantate.

Kukoricza Jánostól.

Zenéjét szerzé a Misera Plebs Contribuens.

Egy.

Vissza sohaj, vissza könyek!
Félre ősjog, szent törvények,
S alkotmányos sovágások! ...
Föl barátim, híu polgárok
Reichsrath uram ünnepeére,
Föl, kinek még pezsg a vére!
Mind biborba öltözzetek, —
Vagy ha üres szekrényetek :
Börkötényben, s papucsosan
Sem diszetlen lenni ottan ...
Jöjjetek és zengjen ének
Boldogságtok *nemtőjének!*
Nem : tőjének! ...

Másik.

Meine herren!
Figyeljünk a szóra,
Nagyot mondok
Egyszer mindenkorra!
Ha kisújját
Valaki már nyujtja,
Nem kell egész

Kezét kérni ujra.
Jobb minekünk
Egy nyers veréb mára,
Mint fött sonka
Holnap uzsonnára.
Itt előttünk
A hatalmas példa,
— És a példán
Jó okulni — néha!
Láttuk ama
Hires *pegyárokat*
Követelni
Sok bolond jussokat,
Hanem — hihi! —
Kaptak pátenst nyomba, —
Olyan mérgest,
Mintha kölykes volna! ...
Én azt mondom :
Reichsrath uram éljen!
Fölkeressük
Dohos rejtekében.
Nem kell ottan
Nekünk megizzadni,
Határozattá

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk

Amig lesz valami.
Oda mindent
Fixumfertig hoznak
Mindössze csak
Éljenezni
Kell a — publikumnak . . .

Harmadik.

Éljen, éljen ördög, pokol!
Mumus, tapusz és egyéb,
Aminek a jámbor ember
Félve mondja ki nevét!
Éljen minden, mit ellenség
Földére sem áhitok;
Még a Reichsrath is hadd éljen,
Csak engem ne bántsatok! . . .
Legyen áldott a percz, melyben
Reichsrath uram született,
Legyen áldott az a velő,
Melytől nyere életet!

Legyen áldott, éljen minden,
Mit csak fölmutat a lét,
És amit csak megéltetni
Parancsol a — *panganét!* . . .

Kar.

Reichsrath uram éljen, éljen
Mindhalálíg — gyöngeségben!
Sírjon a húr veszett módon,
Berger-féle zene szóljon,
Síp sivítson, dob peregjen,
Repedt fazék fölszenegjen,
Trombitáknak harsogása
A leget benyargalászsza,
Feneketlen bádóg kanta,
— Csavarintott macska farka, —
Lágy összillben legyen máma
Örömünknek riadása!
Reichsrath uram éljen, éljen
Mind halálíg — gyöngeségben! . . .

A RÉGI TÖRÖK URALOM IDEJÉBŐL.

IV. Egy ítélet Geld-Druck szandzsák agától, tömősvári borkereskedők panaszára, a kik égett-bort szállítottak át a határon.

„Ti kutyahitü pogányok.

Minekutánna ti gonoszindulatu hitetlenek égett-bort szállítottatok át a határon, s ez a mi szemfüles szarácsiaink által letartóztatott; ti pedig azt mondjátok, hogy lám a vámot megfizettétek érte; tehát adom tudtotokra ti néktek, hogy és mint

nem addig van az! hanem

tudjátok meg, ti alkalmatlan disznók, hogy nem elég nektek a vámot e helyen megfizetnetök, hanem bebizonyítsátok elébb, hogy ti az adót megfizettétek a felséges zultánnak attól a földtől a melyen az a törköly termett, a miből ti azt a pálinkát főztétek;

azután, bebizonyítsátok elébb, hogy megfizettétek a felséges zultánnak az adót attól az erdtől, a miből azt a fát vágtátok, a melynek tűzénél ez a pálinka kifözödött;

azután, bebizonyítsátok elébb, hogy megfizettétek az accisát a felséges zultán financz kutya-fejü tatárjainak attól a pálinkától, a melyet itt keresztül akartok vinni.

azután bebizonyítsátok elébb, hogy azoktól az ökröktől, a mik szekereitek eleibe vannak

fogva, odahaza már megfizettétek az idénre járó személykereset-adót legalább Sz. Mihály napig.

Mely dolgoknak bebizonyításáig a ti disznó moslék italotok bizony lefoglalva marad, s ha az idő alatt azt az én vitéz katonáim megtalálják inni, annak én oka nem leszek.

Elmehettek ebanyátokba.

Dátum Bécsben — vagy — mit mondok? Belgrádban. Anno Mahomed futásának 12-ik évében.

Geld-Druck, szandzsák aga.“

V. Sátán Ibrahim nagyvezér levele magyarországi rendekhez.

Ti eszetveszett vármegye!

Minthogy ti folywásst azt sirgetitek mű rajtunk, hogy miért ninchenn tü néktök sayát magatokbul való igazságtévő uratok; annakokáért küldjük tü néktök ezennel az mű alázatoss rab-szolgánkot, az jó Zólyomi Dáwidot, kü is az fölsséghess Zultán parancholatiából béchukwa léwénn az Jedikulábann, onnand mostanságh kiwétetődött, hogy tü néktök elkildödjön igazságtévő uratoknak; az kü is tudia már, hogy mi az a Jedikula? tehát iól fogia magát wisselni. Parancholiuk ezennel tü néktök, hogy ütet túszeletben tartchátok; mű penigh ütet semmiképpen túszeletben tartani nem fognak; az küt is ha túszeletben nem tartanátok, mű minden bizonynyal ütet megzsínóroztatjuk. Tehát ehhez tart-

chátok magatokat, ha kedves elöttök az ü
életi. Ti zugolódó disznók.

Kegyelmes uratok

Ibrahim.

(utána ne mondjátok magatokban, hogy „Sátán“, mert bizony a talpatokra veretök.)

Tallérosy levele Mindenváró Ádámhoz.

„Tekintedezs Baratom Uram.

No szípen vagyung!

Én már megörültem magamnag, hogy hala az Urnak, megcsináltung valahara a Partokat; mar mozd en izs tudom, hova tartozog én, hova tartozog nem én? No köszönök én az ilyen Partoknak. Csag hállgatok, csag hállgatok, de csag mindig azd hállgatok, hogy az egyig is ugy szidja, a másig is ugy szidja a kormányt, hogy egyik se jobbik a másik, mint a nálánál.

Mi lez enneg a vige?

Hová kilyukadung, mire megviradung, ha addig ilve maradung?

Azt beszilik, hogy az orzaggyüliš elibb utóbb felozlattattatódik.

Das wär a schöne Bescheerung!

Hát az én boromat ki megfizeti nekem vissza, a mit megittak nekem a tekintetes paraszt urak a követmegvalasztaskor? Hát még a menkü sok frospon? hát az a sok pirozs toll ára! hád még a sok diurnum kortesvezírnek! Hát e semmi, rogo humillime?

Hohó, tekintetes Karok és Rendek! nem oda Buda. Nekem benne van ez a követseg baares Geld ezer hatszaz forintjába; azt én nem veszt-hetem el bolondjába; nekem azt elébb muszaj **leülni**, addig nem mehetüng el innend.

Nonne, domine spectabilis amice?

Maradog, a ki tegnap megvoltam alazatos szolgaja.

*Tallérosy képmutató. —
akarog mondani : képviselő.*

A VESZÉDELMES VIASZGYERTYA

vagy „milyen meséket tud kigondolni a nép?“

E napokban hallottam egy a vidéken elterjedt népmesét, melyet, mint eredetiséget méltónak tartok feljegyezni, annak tanubizonyosságára, mily érdekléssel kíséri a köznép politikai életünket, s hogy illusztrálja ő azt magának, saját fantáziája segítségével.

Tehát a mese a „nagy viaszgyertyáról“ ez:

„Történt, hogy a midőn az országgyűlés már hat hét óta együtt ülne, és még mindig nagyon keveset végezett volna, a bécsi kormány, megúnván a hosszas időzést, leírta a magyar országgyűlésnek, hogy „halljátok uraim, ugyan régen ültök már együtt, s ugyan kevésre mentetek még eddig; én tehát, hogy gyorsabban végezhessetek, azt kívánom tőletek, hogy ezentúl *éjszaka is tanácskozzatok*, s minthogy a világitás sokba kerül, ihol küldök nektek egy *szál nagy viaszgyertyát*, ez maga bevilágítja az egész tanácsstermet, el is tart mind addig, a míg az országgyűlés bevégeztetik; e mellett tanácskozzatok szépen.“

Az egy szál viaszgyertya *hat mázsát* nyomott s ki volt szépen czifrázva nemzetiszinü sárkányokkal és szentekkel, a hogy azt a mézespogácsások boltjaiban lehet látni, de még azoknál is szebben.

Tartója is volt neki aranyos, koppantó is volt hozzá adva, akkora, mint egy kis kutyaól.

Mikor ezt a nagy gyertyát meglátták a honatya urak, nagy vita támadt közöttük, hogy valjon bevigyék-e ezt az országterembe, vagy ne? Sokan ellenezték, de még többen mellette voltak, utoljára is azok győztek, a kik azt kívánták, hogy el kell fogadni az ajándékot, s be kell vinni a gyertyát.

Különösen ellene volt pedig ennek egy hatalmas erőshangu követ ur, **beszegeztetni** kívánván előbb a tanácsház kapuját, mint azon a nagy gyertyát behozatni.

Hanem azért mégis csak bevitték a gyertyát s odaállították a terem közepére.

Mikor aztán délben, tizenkét órai harangszóra a követurak ebédelni mentek; a hatalmas hangur elrejté magát a padok között (a mi, ismerve az ő természetét s a mi padjaink terjedelmét, a mesét annál valószínűbbé tenni segít) s midőn egyedül volt, akkor előjött s a csizmaszára mellől kivonva fehérvári bicskáját, lyukat fúrt vele a nagy viaszgyertya oldalán.

Hát csak úgy dült ki belőle a sok puskapor!

Mikor aztán a képviselők ebéd végével megint visszajöttek, akkor megmutatta nekik,

hogy ime minő veszedelem várt reájuk! azok csak elszörnyedtek bele, s azután szétbontották az egész viaszgyertyát, s ime tele volt az puska-porral, meg kartácsgolyóval.

Ily veszedelemtől szabadultak meg a haza atyjai, kik is azután ennek nagyon örvendének, s

a hatalmas szavú urat, ki őket így megszabadítá, mingyárt megtették palatinusnak.“

Ime, hogy találja fel magát nálunk Homér ösregeje a trójai fa-lórull!

K—s. M—n.

Inter duos litigantes tertius gaudet.

Határozat: Üsd! vágd!

Felirat. Aprítsd, kaszabold. Ne hagyj magad.

Egy Benevolus spectator. Úgy veszem észre, hogy mi itt nagyon rossz posztóba találtunk jutni.

A műáros-boltban.

Vevő. Ugyan kérem, Somssich arcképe kapható? Műáros. Tessék. Itt van. Élethíven van találva.

Vevő. De kérem, ugyanezt kegyed nekem tegnapelőtt, mint Bartal Györgyét akarta eladni.

Műáros. Igenis is, mert akkor ő volt a leghíresebb országgyűlési szónok. Akkor sem annak a képe volt pedig ez, hanem egy bécsi hegedűvirtuozé; a ki nálam hagyta a követ. Már most egy ideig Somssich ur helyett árurom, a míg ő lesz divatban; ha a jövő héten más

országos férfit kerül fel, akkor megint más nevet irok alá, utoljára is minden az illúziótól függ. Kegyedre nézve úgy is mindegy, akár kinek a képe legyen az, csak annak a neve legyen alatta, a kit kívánt, nekem pedig nagy könnyebbség.

Vevő. Um

Legújabb telegramm. Napoleon azt kívánta a kaszeli herceg követétől, hogy mondja neki a herceg azt, hogy „serviteur.“ A követ e kívánságot visszautasította.

Az olló theoriája.

Az ember azt gondolná, hogy a két egymás ellen fordított vas most mingyárt egymásban tesz kárt, pedig hát dehogya!....

„Szellemi“ és „tervei.“

R. B. a mostani nagyhirű debreczeni pap már fiatal korában kitűnt szónoki jelessége által. Mint káplán szónokolt egyszer a h. b—i templomban s szokása szerint az egész gyülekezetet elragadá szép beszéde által, melyben a halandó *szellemi* fenségét s *terveinek* merészégét fejtegeté.

Istentisztelet után a templomból kijövő nép dicséretet halmozott az új tiszteletesre, kinek még akkor tájban kevéssé értett kifejezéseit s új szavait feltűnően szépeknek találta. Végre beleszól egy idős atyafi is a nagy dicséretbe.

— „Már az igaz, hogy helyre egy ember az új káplán, mert igazán a szívünkre beszélt, ámbár megvallom, hogy néhol nem is értettem voltaképen, hogy kiről beszél. *Szellemi* . . . no azt ismerem, hisz az a nánási patikárius, de *Terveinek* még eddig hírét se hallottam!

Jelentések.

Az ó rendszer könnyű boritékban, kapható Lauff és Stolpert-nél.

Ma este zene-estély X. ur ablaka alatt.

Egy született francia oktatást ad anyanyelvében.
— N. Leo szorosb tudósítást szállásán; Párizs városánál.

Aksim M. ajánlja sirkő-raktárát.

N. N. üveges ablak táblákat olcsón bemetsz.

Fgy bujdosó-regény írta Louis N.

Törökország felosztása röpirat.

Nincs többé fogfájás!

Legújabb telegramm. Napoleon, levélben szólítja fel a Kasseli herceg követét, hogy mondja neki a herceg azt, hogy „serviteur.“ A követ nem állhatva ki a szekatúrát búcsút vett és elutazott Hamburgba.

Az unitásra jutott. Még sem akar megijedni.

Egy osztrák állampolgár, ki maga is *unitásra* jutott, s nagyon szeretné, ha az *egységes állás* helyett ismét visszaállithatná a *dualismust*.

Rxrt. Add meg magad! mert most mingyárt meg-
eszlek!

Orggyls. Hadd látom hát, hogy eszel meg?

Borkoresolyák.

A múlt hónap elején egy h.-böszörményi paraszt a piac közepén levő vasáros-boltba ezen kérdéssel állított be:

— Árúlnak-e itt *Garibaldi-patkányfogót*?

A zsidó kereskedőnek volt annyi életfilozófiája, hogy igennel felelt, s egy veres bankóért kezébe nyomott az atyafinak egy különben csak 50 krajczáros csappantó vasat.

185*-ben X. herceget Borsod megyében egy alkalommal dédesi kocsis szállítá. Jó négy lovat hajtott a matyó a kocsi előtt, melyben a herceg másodmagával ült. X. község határában oly sokan csődültek ki bámulására az érkező vendégnek, hogy e miatt a fogat csak léptetve haladhatott. A néptömeg közül egy suhancz hazafiára ismert a kocsisban s annál fogva bizalmasan szól fel hozzá a bakra:

— Halli-e szí, mutassa meg kee, mellik a herceg a kettő között!

E felszólításra a kocsis hátratekint félszemmel az

ülésbe, fogja a hosszú ostornyelet s annak kulimázos végét minden tétova nélkül a herceg vállára teszi.

— *Eő keeme la!*

A comparativa periodusról beszélt a tanár. Hogy megtudhassa, mennyire fogták légyen fel tanítványai az elbeszélt dolgokat, ezen propositiót tűzé fel rögtöni kidolgozás végett: „Reggel felkelvén imádkozzál.” Azután még egyszer jól értésükre adta, hogy miután itt róluk van szó, az előszakban olyas valamit említsenek mi hozzájuk e tekintetben hasonlít. Kevés szünetre belepillant valamelyik pad végén ülő gyermek dolgozatába. Már készen volt a hasonlító körmondat, s szorúl szóra így hangzott:

— *Valamint az ökör reggel felkelvén nagyot so-hajt: úgy te is reggel felkelvén imádkozzál.*

Legújabb telegramm. Napoleon oda is utána irt, hogy mondja már a herceg azt, hogy „serviteur.” A követ hazament s panaszt tett, hogy neki nem hagy Napoleon békét.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Legújabb telegramm. Napoleon még egyszer igen szépen felszólítja a követet, hogy vegye fontolóra a dolgot. A követ kezd csendesesen dühbe jönni.

Főlírat-e vagy határozat?

(Nevezetes debatt a Kertészeti társulat ülésében, azon nevezetes tárgy fölött, miszerint e mostani infámis időjárás viszontagságain mi úton és módon lehetne segíteni?)

Kakas Márton hazánkfia, mint a békés kifejlődés barátja, következő indítványt tevő le a ház asztalára.

„Fölséges időjárás! (balról: dehogy fölséges!)

Disznóság, a milyen alávaló módon viseli magát ez az úgy nevezett tavasz. Alkotmányos szerződéseink szerint már Szentgyörgy nap után senkinek sem kellene fűteni, s ősi szokásaink szentesített nyomán ilyenkor minden rendes honpolgár téli kabátja a zálogházban van már; ha nézzük a százesztendő kalendáriumok nyomtatott ígéreteit, nem az van-e azokban stipulálva egész májusra, hogy „vidám derült napok járnak,“ — „meleg, napfényes időket látunk.“ Látunk fenét! olyan kutyakriminalis szél fúj az ember nyakába, hogy elmegy a kedve az egész mulatságtól. Tavasz ez? Teszék megkérdezni az uborka levelét, mi véleménynyel van felőle? hogy szőlőt, barackot, körtét, diót ne is említsek, a mik mind az ördögé lettek már; elfagyott már minden, csak a spenót nem, a ménkü csapjon belé! nem árt meg annak semmi, a hova egyszer bevette magát. Uram, fölséges időjárás, hiszen azt elismerjük, hogy a rendes örökösödési rend nyomán te következel a tél után; de azt mondom, hogy javítsd meg magadat; mert így herkopáteruccse meg nem választunk tavasznak. Hiszen fölséges elődöd a tél elég kriminális hideg volt; ne kövesd az ő hagyományos politicáját, hanem melegülj fel valahára; a sok szegény elfagyott fűnek fának ugyan már egy fa-batkát sem használz vele, de legalább mi kertészek magunk nem fázunk. Most még jókor van velünk kibékülni, még most hived vagyunk; csapd el uram, fölséges időjárás, magadtól a te hűtelen szeleidet, a te átkozott havas zuzmarás, rájxrátos felhőidet s gyere ide közénk lakni, mert ha még sokáig így folytatod, nem állunk jól róla, hogy megint újra nem kezdjük — a fűtést.“

Indítványozó szónok teljesen meg van győződve e főlírat sikeréről, azon esetben, ha ez nyerne többséget a kertészek nagy congressusában.

Ennek ellenében Ludas Matyi, mint nyughatatlan szellemű radicalis pártvezér azt indítványozza, „hogy nem kell felírat, hanem tegye e helyett határozatba a Kertészeti társulat, hogy mi, mind addig, a mig e reactionarius időjárás tart, sem paradicsomot, sem karalábét ki nem ültetünk, ha a fölséges időjárás hernyókat és

cserebogarakat is küld ránk, azokat ugyan erőszakkal vissz nem utasítjuk, hanem enni nem adunk nekik; május elsejét semmivel sem tartjuk kedvesebbnek december 2-ikánál, s várunk nagy phlegmával addig, mig majd elhozza a maga meleget a Nap“

Ugyan kíváncsi vagyok rá, hogy melyiknek lesz nagyobb hatása odafenn? mert már magam is nagyon „kezdek“ fázni.

Óh, bárcsak nyernék.

— Felesígem, felesígem? — tettem a lutriba. Jáj, ha nyerek! — Óh, bárcsak nyernék tizszesz forintot! öt ezseret mindjárt a szegényeknek, özvsvegyek, árváknak és bujdosóknak adnék.

Ily fogadást tett a cigány. Nem tudom: ez volt e oka, de öt ezer forintot nyert, mire így sohajtott föl:

— Én istenem! te sem hisel a cigánynak, hogy azs árváknak ígért öt ezser forintot előre lefogtad? . . .

Victoria?

Schmerling, Ritter von, Seine Exczellenz, ő maga saját kezüleg, saját ajkulag, és saját szemüleg elismerte, hogy Fiume Magyarországhoz tartozik. Látható e hivatalos elismerés nyomtatásban ily czim alatt: Rechnungs-Abschlüsse der ersten österreichischen Sparrkassa, sammt der Eröffnungs-Rede seiner excellenz des Herrn **Obercurators** Anton, Ritter, von Schmerling, a hol a legutolsó lapon legvilágosabban osztályozva levén a birodalom tartományai, Magyarország természetesen leghátul áll, s olvasható az ott elősorolt magyarhoni városok között, „in **Ungarn, Fiume.**“ Most már tehát maga sem tagadhatja!

Hogy nézik a világot!

- IX. Pius pápaszemmel.
- Garibaldi fegyveres szemmel.
- Olaszország nő-szemmel.
- A lengyel könnyes szemmel.
- A muszka vérszemmel.
- A német rákszemmel.
- A magyar hisz-em-mel.
- A török tyukszemmel.

Legújabb telegramm. Napoleon ismét felszólítja a kasszeli követet, hogy azt a kis „servi-teurt.“ A követ készül az ablakon kiugrani.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Különféle variációt vannak e szónak „fizetni.” Kifizetni, ráfizetni, lefizetni, megfizetni és befizetni, tessék vélszítani, közlök.

— — A bécsi kormány katonai hatóság védelme alá rendeli mindazon cs. k. tisztviselőit, kik mint finantzok etcaetera, még itt maradtak, miután — ezek a hivatalos okirat saját szavai, — „volt rá eset, hogy egy finantzot, ki egy *embert agyonlőtt*, a vármegye, *mint gyilkost* fogott kereset alá.” Ez mondatik a Schmerlingkormány harmadik havában, tudtul adatván a keresztyén Európának, hogy ha egy császári tisztviselő embert öl az nem gyilkosság. Kezdünk kaliforniai életet élni: — nem az aranybőséget értem, hanem az életbiztos-ságot.

— — A mióta a humanus bécsi kormány katonae-rővel exequáltatja az adót, valaki Pesten azt a tréfát gondolta ki, hogy azt a tömérdek koldusgyereket, a ki most az utcákat elárasztja, fölbiztatta, hogy csak a katonatisztek-től kolduljanak, azoknál van most a pénz.

— — (Ki már a legvakmerőbb a követek között?) Beöthy Zsigmond barátunk, mert ő még az újságírókat is *detronizálni* akarta.

— — (Mit hallani a városban?) *Sokat*. A hatvani utcza szegletén azt beszélte egy ismerősöm, hogy most érkezett Bécsből egy telegramm, a mely megszünteti az adóbehajtást, felosztatja a Rájxrátot, s őt alkotmányt ad, nem egyet; — mire az úri-utcza szegletére értem, már akkor egy másik azt beszélte, hogy most érkezett egy telegramm, mely megparancsolja az országgyűlésnek, hogy három nap alatt vagy válaszszon Rájxrátokat, vagy menjen hetvenhétfelé. Ebből látható, hogy „hallani” *sokat* lehet.

— — A bécsi lapok azt írják, hogy ha az országgyűlésen Deák indítványa, a felirat, nyer többséget, akkor az országgyűlést felosztatják. Ezek szentül azt hiszik, hogy az a „határozat-párt” valami fáin pecso-

vicsársaság, a melyik erővel töri magát a Rájxrátba s még tán imádkoznak is érte.

— — (Mondja kend, miért szokott némely országgyűlési szólnok úr annyiszor inni beszéd közben?) Hát tudod, azt minden jó furmányos szokta tenni, hogy a hol *statióra* ér, ott *megitat*.

— — A kormány azzal fenyegetőzik, hogy „*egyenes*” választásokat fog elrendelni a Rájxrátba. (Hát eddig csupa „*görbék*” voltak oda választva?)

— — A bécsi miniszterek azzal biztatnak bennünket, hogy az ő alkotmányuk, a mit nekünk adni akarnak, *még több*, mint a miénk. Azt mondta ám a martonvásári sipkakereskedő, a kinek a kupecz azzal ajánlotta a lovát, hogy az „*megállapodás nélkül*” nyolcz mérföldet szalad: „Dhe már így nem használhatom a khend lovát, mert én csak Fehérvárra akarok rajta járni, s a khend lova mindig *túlszalad* rajta.”

— — (Miért emlegetik a képviselők annyiszor azt a szatmári püspököt?) Hogyan te? (Hát mindig azt mondják: „*tisztelt Haas.*”) Oh együgyü asszonyi cséplőgép! „*Tisztelt ház!*” az, nem „*tisztelendő Haas.*” (Úgy, hát nem az a Mihály?)

— — (Ki volt az az úr, a ki tegnapelőtt olyan keményen odabeszélt a németnek?) Németh. (No, mikor már a *Német* is a *németre* támad!)

— — Sokan bámulnak azon, hogy az Augsburger Allgemeine megtámadja undokul a magyar országgyűlés férfait. Én pedig azokon bámulok, a kik ezen bámulnak.

— — A napokban az országgyűlés karzatain több ízben lehete látni Bécsből jött Reichsrathokat. — „Ha a hegy nem jött Mahomedhez, tehát Mahomed megy a hegyhez.”

— — Különös, hogy 'az embereknek most még a „*fogság*” is mennyire tetszik! — Már tudnillik a „*Rákóczy Ferencz fogsága.*”

— — Nem rég azt olvastam, hogy bizonyos külföldi ünnepély alkalmával *osztrák nemzetiszinü* röppen-tyüket eregettek, már most vagy az az újságíró, a ki ezt referálta, nem ismeri az osztrák nemzeti színeket, vagy én nem tudom elképzelni, hogy lehet „*fekete tüzet*” csinálni?

— — (Magyarázza kend meg nekem, mi az a Helytartótanács, mely a katonai sacczolást megengedi, kinek a *helyét tartja* ez? a királyét-e? vagy Protmanét?) Ha én azt tudnám!

Legújabb telegramm. Végre beleegyezett a herceg, hogy jól van hát, ha olyan nagyon kívánja Napoleon, úgy ir neki, hogy „*serviteur.*” De csak egyszer és titokban maradjon.